

се вмъкна вжтре и ти ще ме отнесешъ вкщши.

Момичето тѣй и направило. Взелo щурчето съ себе си и си тръгнало. Но щомъ влѣзло въ своята стаичка, явили се двама царски слуги и му заповѣдали веднага да тръгне съ тѣхъ къмъ кулата на звездобройцитѣ. Слугитѣ носѣли недовършенитѣ копринени знамена, а момичето взело само своето напрѣстниче.

Затворили момичето въ кулата. То седнало на столчето, вдѣнало златенъ конецъ въ сребърна игличка и казало:

— Излѣзъ, щурче, отъ напрѣстничето, за да пѣхна вжтре прѣстчето си!

Щурчето изскочило, сгушило се до огнището и запѣло съ нежния си гласъ:

Пѣснитѣ сж божи даръ,
тѣ бедняка правятъ царъ.

Който работи и пѣе,
той щастливо ще живѣе.

Пѣлъ щурецѣтъ, а момичето пригласяло тихичко и толкова бързо мушкало и изваждало иглата, обтѣгало и нагѣвало конца, че не се виждало нито иглата, нито конца...

Сжщата нощъ царѣтъ и велможитѣ решили да обявятъ война на неприятеля. Преди още да се зазори, царскиятъ кроячъ се втурналъ въ кулата на звездобройцитѣ и, като видѣлъ, че девойката е скръстила ржце, извикалъ:

— Пакъ ли не си работила, мързеливке! Хайде прочети си молитвата, че ще те хвърля отъ кулата долу!

Но девойката му показала изработенитѣ знамена. Везмото по тѣхъ било толкова тънко и изящно, че заслѣпило очитѣ на царския кроячъ, и той от-

начало не можалъ да разбере, какво е извезано върху коприната. Но като се опомнилъ и прочелъ думитѣ, разтрепералъ се отъ гнѣвъ и извикалъ:

— Безумнице! Какво си направила? Вмѣсто да извезешъ стариннитѣ слова, ти с извезала нѣкаква глупава пѣсенъ. Заради